

על העבר.

אי בעית אימא רבי עקיבא, וכמו שתרצנו לרבי ישמעאל — **מהן לחיוב** על העלם טומאה, **ומהן לפטור** על העלם מקדש וקדשיו.

ותמהינן: כיצד יתכן לומר ששתיים מהן **לפטור?** הא דומיא דמראות נגעים קתני, מה **ג-ב** התם כולחו לחיובא, שעל כל ארבעת המראות חייב להביא קרבן לטהרתו, אף **הכא**, בשבועות ובידיעות הטומאה, כולחו לחיובא?!

אלא, לכן יש לומר: **לעולם**, רבי ישמעאל היא. ולא עוסקת משנתנו בחיוב קרבן על שבועת ביטוי אלא בחיובי מלקות. **וכי לא מחייב רבי ישמעאל** על שבועה לשעבר, קרבן הוא דלא מיחייב. אבל מלקות חיובי מחייב. ולמרות ששבועת שקר היא לאו שאין בו מעשה, ועל לאו שאין בו מעשה אין לוקין, הכא שאני —

וכדרבא, דאמר רבא: בפירוש ריבתה תורה שבועת שקר למלקות, על אף שאין בה מעשה. דומיא דשבועת שוא.

חיוב מלקות על שבועת שקר נלמד מהפסוק האמור בשבועת שוא [שהיא שבועה לשנות את הידוע, כגון: שנשבע על אבן שהיא זהב] "כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא" — ה' הוא דלא ינקה את הנשבע לשוא, אבל בית דין מנקים אותו על ידי שמלקין אותו. ודרשינן מ"לשוא" "לשוא" האמור בפסוק פעמיים באם אינו ענין לשבועת שוא, תנהו ענין לשבועת שקר [שהיא שבועה על דבר שאינו ידוע לכל, כגון על אכילה אתמול].

ברשות הרבים. והוצאה דבעל הבית העומד ברשות היחיד ומוציא לרשות הרבים. שהן ארבע, בצירוף שתיים שאינן מפורשות: הכנסה דעני מרשות הרבים לרשות היחיד, והכנסה דבעל הבית הפושט ידו לרשות הרבים ומכניס אליו לרשות היחיד.

ד. **מראות נגעים שנים שהן ארבעה** — שנים נגעים מפורשים: **שאת ובהרת, שהן ארבעה**, בצירוף שני נגעים שאינם מפורשים והנלמדים מהמילה 'ספחת', המרמזת על תולדת השאת ותולדת הבהרת. ונמצאו כל מראות הנגעין ארבעה: **שאת ותולדתה, בהרת ותולדתה!**

ועתה תמהה הגמרא: **מני מתניתין? לא רבי ישמעאל** בדין שבועות, ולא רבי עקיבא בדיני ידיעות הטומאה.

אי רבי ישמעאל, האמר אינו חייב קרבן עולה ויורד אלא על שבועות ביטוי על העתיד לבוא, ולא על העבר [ונמצא לדבריו שחיובי קרבן שבועה הן רק שתיים ולא ארבע].

אי רבי עקיבא. האמר שרק על העלם טומאה הוא חייב קרבן עולה ויורד, ואינו חייב קרבן על העלם מקדש וקדשיו. [ונמצא לדבריו שחיובי ידיעות הטומאה הן רק שתיים ולא ארבע]! ?

ומתוצת הגמרא: **אי בעית אימא רבי ישמעאל, אי בעית אימא רבי עקיבא.**

אי בעית אימא רבי ישמעאל — כך הוא פירוש המשנה: שבועות שתיים שהן ארבע, יש מהן לחיוב קרבן, כגון שנשבע על העתיד, ויש מהן לפטור מקרבן, כגון שנשבע